

[Malchau.]

Alfred Kristensen fornylig har holdt, iøvrigt sekundæret af det ærede medlem hr. Stegger Nielsen, vil jeg gerne tilføje et par enkelte bemærkninger.

Det ærede medlem hr. Alfred Kristensen nævnte, at f. eks. ved en institution som statsbanerne ville efter det konservative ændringsforslag kun 2,4 pct. af hele personalet få større tillæg end efter det foreliggende lovforslag. Det er muligt, og det er sikkert også rigtigt, at det er et relativt lille antal af tjenestemændene, der ville få nogen væsentlig gevinst af dette ændringsforslag og de bestemmelser, det indeholder, men få har nu engang også ret. Såvidt jeg forstod det ærede medlem hr. Alfred Kristensen, sagde han, at der var nogle, der overhovedet ikke ville få noget. Jeg antager han mener, de ikke ville få mere. Det er også rigtigt nok. Men forholdet er det, at efter det konservative ændringsforslag var der ingen, der ville få mindre end efter det foreliggende lovforslag.

Jeg synes i det hele taget ikke, der var noget som helst grundlag for det ærede medlem hr. Alfred Kristensens bitre betragtninger, og jeg synes endnu mindre, der var grund til det udfald, han fremkom med mod os konservative, til den mistænkeliggørelse af vore hensigter med ændringsforslaget, som han gav udtryk for. Det er også vort synspunkt, at enhver tjenestemand såvel som enhver anden er sin løn værd; men gælder dette de lavere tjenestemænd, må det i ligeså høj grad gælde de højere tjenestemænd, og jeg må i hvert tilfælde på mit partis vegne absolut afvise udtalelsen om, at der ikke lå saglige motiver til grund for vort forslag.

Når vi ser på det midlertidige løntillæg, som vi her behandler, er dertil at sige, at det har intet som helst med pristalsreguleringen at gøre. Men sagen er den — det vil enhver kunne bevidne —, at tiden faktisk er løbet fra loven af 1946; der har været en større stigning i de frie erhvervs lønninger end i tjenestemændenes lønninger, og det var da også baggrunden for gennemførelsen af loven sidste år.

Jeg vil gerne i denne forbindelse minde om, at spørgsmålet om en anden form for beregning af reguleringstillægget allerede blev fremdraget i lønningsskmissionen af 1943, hvis arbejde resulterede i tjenestemandensloven af 1946, men der opnåedes intet resultat i så henseende. Kun lykkedes det at gennemføre en mindre ændring i gradueringen, bl. a. gennem indførelse af et nyt trin ved en lønning på 6000 kr., hvorved

i virkeligheden de mellemste og højeste lønninger fik et noget større reguleringstillæg end oprindeligt påtænkt.

Og så vil jeg iøvrigt gerne tilføje, at det forslag, som fra konservativ side blev fremsat ved lovforslagets anden behandling i folketinget, var ikke nyt. Ved behandlingen af det tilsvarende lovforslag sidste år har, som det vil fremgå af den af folketingets lønningsudvalg den 22. oktober 1948 afgivne betænkning, repræsentanter for det konservative folkeparti stillet akkurat det samme forslag, som man stiller nu. Der var blot den forskel, at man sidste år nøjedes med at stille forslaget i udvalget, man førte det ikke ned til afstemning i salen. Det er dette, man har gjort i år, men det er den eneste forskel fra sidste år. Man vil altså se, at det ikke er noget nyt forslag, de konservative fremkommer med i år.

Så hævdes det, at organisationerne har givet tilslutning til det foreliggende lovforslag. Ja, det er rigtigt nok, men her vil jeg dog også minde om, at samrådet jo allerede nu er sprunget fra, idet man hævder, at de forudsætninger, hvorunder man gav tilslutningen ved forhandlingerne i efteråret, ikke mere er tilstede. De ønsker eller krav, om man vil, som sidste år blev fremsat fra centralorganisation II's side, kan i hvert fald ikke siges at være opfyldt ved det, man fik gennemført sidste år, og som man altså nu søger at få forlænget 1 år frem i tiden. Det forslag, som man fra centralorganisation II's side sidste år stillede, og det, man gik til forhandling på hos den højtærede finansminister, var opbygget og graderet efter principperne i det almindelige pensionsgivende løntillæg, og forslaget var formet således, at der skulle gives, såvidt jeg husker, de laveste lønninger 600 kr. om året, og derefter skulle det stige til 1140 kr. for de højest lønnede. Dette krav fra centralorganisation II's side vil jeg antage, at man også startede med ved forhandlingerne i år, men da man altså ikke anså det forslag for gennemførligt, gik man med til at give tilslutning til ministerens forslag. Men det betyder ikke, at denne organisation er tilfreds med det opnåede.

Jeg vil synes, at jeg med disse få bemærkninger har konstateret og bevist, at der intet nyt er i de konservatives stilling ved behandlingen af sagen i år. Det er det forslag, vi stillede sidste år, som er gentaget i år, og det er altså vor principielle stilling til hele dette spørgsmål. Men da der næppe er nogen udsigt til at få dette ændringsforslag, som blev forkastet i det andet høje